

Дніпропетровський Університет

Газета виходить із вересня 1934 року.

14 червня 2013 року.

№6 (2898)

**ГОТУЄМОСЯ ДО 95-РІЧЧЯ ДНУ
ім. О. ГОНЧАРА:**

СВЯТКУВАТИМЕМО З ПОЧУТТЯМ ПАТРІОТИЗМУ

Відбулася чергова нарада робочої групи з підготовки до 95-річчя університету.

Проректор, проф. В. В. Іваненко, який очолює цю групу, сказав, що святкування планується провести в середині вересня, хоча точна дата ще не встановлена. Святкові заходи відбуватимуться протягом двох днів. Програма передбачається цікава: розпочнеться все біля головного корпусу, біля гранітної стели з табличкою «Тут буде встановлено пам'ятний знак на честь 100-річчя ДНУ імені Олеса Гончара».

Урочисто співробітники і студенти відкриють портретну галерею на честь Героїв Радянського Союзу, Соціалістичної Праці та України, які були нашими вихованцями або співробітниками.

Нових почесних докторів ДНУ ім. О. Гончара, заслужених та іменних стипендіатів вшанують на засіданні Вченої ради.

Відбудуться «круглий стіл», святкові збори, концерт, молодіжне шоу, зустрічі з ректором, крос пам'яті Героя Радянського Союзу В. І. Юбікіна.

Я. СТЕПОВА.

ІМЕННІ СТИПЕНДІАТИ НАШОЇ ALMA MATER

Стипендію імені С. М. Конюхова у другому семестрі ц. н. р. одержують Олександр Кубрак (гр. ТР-12М), Олександр Голобородько (гр. ТП-12М), Валерій Коцюбинський (гр. ТР-09-1).

Академічну стипендію імені В. М. Чорновола у другому семестрі ц. н. р. призначено Христині Венгеляускайте (гр. ЗЖ-09-2).

Стипендіатами Стипендіальної програми Всеукраїнської благодійної організації «Фонд Віктора Пінчука – соціальна ініціатива» «Завтра. UA» 2012/2013 н. р. стали Галина Бесчастна, Тетяна Єфанова (економічний факультет), Анастасія Григорєвська (факультет прикладної математики), Ілля Вітченко, Марія Марусенко, Марина Артеменко (факультет суспільних наук і міжнародних відносин), Уляна Жернокльова (факультет фізики, електроніки та комп'ютерних систем), Юлія Величенко (хімічний факультет), Катерина Корнелюк (юридичний факультет), Маргарита Костюченко (факультет міжнародної економіки), Олеса Сміянова (історичний факультет), Ірина Самченко (факультет біології, екології та медицини).

На запитання «Що для тебе означає студентське життя?» Олексій Колісник відповідає: «Відмінні знання, іменні стипендії, програми академічного обміну, молодіжні наукові конференції, активне громадське життя, спорт, художня самодіяльність, диплом із відзнакою».

Він досяг ще не всього, чого хотів би, та дещо вже є: наприклад, знак «Відмінник ДНУ», стипендія імені С. М. Конюхова, участь у Міжнародній молодіжній науковій конференції «Людина і космос». Олексій – голова навчального комітету ради студентів фізико-технічного факультету. Комітет організує розмови ігри, реалізує проект, згідно з яким старшокурсники допомагають у навчанні молодшим і визначає за рейтингом найкращого студента.

Стипендіат імені С. М. Конюхова, студент гр. ТЗ-09-1
Олексій КОЛІСНИК.

КУРСОВІ РОБОТИ:

ЧОТИРИ П'ЯТІРКИ

А ти вже написав курсову роботу? Розмова на цю тему, особливо навесні, викликає паніку і страх у більшості студентів. А якщо курсову роботу пишуть уперше, як, наприклад, другокурсники-соціологи, то хвилювання й зовсім закономірне явище.

Уже в коридорі звертали на себе увагу напружені й зосереджені обличчя студентів, які вкотре повторювали свої промови, які вони зби-

ралися оголосити на захисті курсових. Хоча на тлі емоційної напруги виділялися й досить спокійні та веселі одногрупники. Вікторія Радіонова відкрила свій секрет споккою: «Уже перехвилювалася, коли здавала курсову роботу науковому керівникові. Зараз відчуваю певне хвилювання, але це пов'язано більше з виступом перед великою аудиторією. У своїй роботі я впевнена, тому що добре опрацювала тему,

– так що, знаю, усе буде добре».

Інші студенти, хоч і впевнені у змісті своєї курсової, перед захистом хвилюються ще більше, ніж коли здавали курсову роботу науковому керівникові; це викликає «страхом перед аудиторією і незнайомими викладачами, членами комісії».

Уже після захисту з аудиторій виходять хоч і емоційно знесилені, але переважно щасливі, усміхнені студенти й задоволені викладачі. Куратор групи СЦ-11-1 Н. Г. Комих відзначила високий рівень курсових робіт, які оцінені на «відмінно» і додала, що більшість досліджень стосується молоді, проблем студентства, сучасних суспільних процесів.

Звертаємося до дівчат, які захистили роботи на п'ятірки.

– Що б Ви порекомендували студентам?

Юлія Горпинич: «По-перше, не хвилюватися! По-друге, і найголовніше, – обирати тему, яка вас дійсно цікавить, щоб продовжувати розробляти її на наступних курсах. По-третє, – уважно оформляти роботи.»

Яна Соколова: «Перед захистом треба виплакати, щоб зняти емоційну напругу!». Так, дехто й справді після виступів на захисті розплакався, хоч захистився добре.

А що я бажаю своїм одногрупникам при написанні курсових? Напевне, більше творчого натхнення, щоб було більше високих балів. На п'ятірки у групі СЦ-11-1 захистилися четверо (четверта – Юлія Доровських).

М. СОКОЛ,
студентка гр. СЦ-11-1.

СТУДЕНТСЬКЕ САМОВРЯДУВАННЯ

ПЕРШ ЗА ВСЕ ДБАТИМЕМО ПРО НАВЧАННЯ

Голова ради студентів ДНУ ім. О. Гончара
Антоніна ПРОХОРОВА.

Уперше університет обрав головою ради студентів дівчину. Знайомтесь: третьокурсниця факультету суспільних наук і міжнародних відносин Антоніна Промьотова. Торік вона очолювала раду студентів свого факультету. Відмінниця. Красива, щира, порядна. Не приховує, що любить керувати людьми. Збоку легко помітити, що в неї це виходить просто й природно. Отже, перед нами – молодіжний лідер Дніпропетровського національного університету імені Олеса Гончара.

– Тоню, братися керувати багатотисячним студентським колективом не боязко?

– Боязко було спочатку. Але досвід керівництва студентським колективом у мене є, тож, подаючи свою кандидатуру на посаду голови ради студентів, я була впевнена у своїх силах. Як кажуть, досвідчені керівники, зумій організувати трьох людей, а сотні організувати легше. Тим паче, що голови рад студентів факультетів добре ставляться до мене, і вони мені, переконана, допомагатимуть.

– Делегати звітної-виборної конференції, напевне, відразу відчували до Вас симпатію й довіру. А що їм сподобалося у Вашій програмі?

– По реакції зали було зро-

зумило, що студентам до вподоби такі пункти моєї програми: реконструкція спортивних майданчиків біля гуртожитків, популяризація здорового способу життя, введення на кожному факультеті програми студентського кураторства, а також підтримка і розвиток заходів і свят, які організувала рада студентів у попередні роки.

– Усе, що Ви назвали, – це переважно продовження традицій. А що буде нового?

– По-перше, реорганізація комітетного складу ради студентів університету – ми запросимо студентів долучитися до роботи комітетів ради студентів, а потім створимо загальну модель ради студентів для кожного факультету. Введемо рейтингову систему (як у раді студентів, так

і серед факультетів) із різних напрямів роботи.

– На засіданнях ректорату Вченої ради, на зустрічах із студентським активом адміністрація, викладачі весь час наголошують, що головний обов'язок студента – навчання, здобуття знань, якісної освіти. Дорада студентів не визначала це пріоритетним напрямом роботи. А яка Ваша думка?

– У наступному навчальному році стимулювання навчання студентів стане пріоритетним у нинішньої ради. На це зорієнтована програма студентського кураторства, заохочувальна система для відмінників/активістів, студентський конкурс «Найрозумніший».

– Кого, Тоню, взяли у свою команду? Яка структура нинішньої ради?

– У моїй команді залишилася половина колишнього активу, а друга половина – це нові люди. Усі вони сповнені ініціативи та бажання зробити щось нове й цікаве для університету.

Структура нинішньої ради

студентів трішки відрізняється від минулорічної. До складу ради тепер входять усі голови рад студентів факультетів, гуртожитків, іноземних студентів і представник коледжів ДНУ імені Олеса Гончара.

Діятимуть такі комітети: культурно-масовий, організаційний, спортивний, соціальний, науковий (він займатиметься і навчанням), комітет із працевлаштування студентів, комітет по роботі з гуртожитками. Напевне, Ви помітили, що є деякі нові комітети.

– Що вдалося зробити на першому засіданні?

– Обрали голів комітетів ради і домовилися в наступному навчальному році показати всьому місту, як уміє працювати рада студентів ДНУ імені Олеса Гончара.

– Ваші побажання, Тоню, перед Днем молоді?

– Усім студентам бажаю успіхів у навчанні, щасливих студентських років, як найбільше посмішок і кохання! Віри в себе і в гарне майбутнє!

Інтерв'ю взяла
Т. ТОМІНА.

ВИПОВНИЛОСЯ 95 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

О. Т. Гончар – видатний український прозаїк і громадський діяч, академік Академії наук УРСР, Герой Соціалістичної Праці, Герой України.

О. Т. ГОНЧАР (1918-1995 р.р.).

О. Т. ГОНЧАР з однокурсниками.

раний Почесним доктором літератури одного з найпрестижніших у світі Альбертського університету «Канада»; за визначенням Міжнародного біографічного центру у Кембриджі (Англія), «Інтелектуал світу 1993 року».

Олеся ГОНЧАР і дніпропетровські письменники І. ШАПОВАЛ, С. БУРЛАКОВ, С. ЗАВГОРОДНІЙ, Л. ПАНАСЕНКО, О. ВУСИК. 1984 р.

ЙОГО ІМ'Я НОСИТЬ НАШ УНІВЕРСИТЕТ

ОЛЕСЬ ТЕРЕНТІЙОВИЧ ГОНЧАР – НАШ ВИПУСКНИК І ПОЧЕСНИЙ ДОКТОР

(Початок див. у №№4-5 газети).

ТЕПЛІ, ЩИРІ СТОСУНКИ склалися в нас із рідними Олесєю Терентійовича – його дружиною Валентиною Данилівною Гончар і сестрою Олександрою Терентіївною Совою. Зі своєю дружиною Олеся Терентійович прожив часливе і красиве життя і, безперечно, залежав від неї повністю – вона, Берегиня, член Комісії з творчої спадщини та увічнення пам'яті Олеся Гончара, невтомно працює над перевиданням його творів, публікацією того, що залишилося в рукописах, і безпосередньо матеріалів із сімейного архіву (наприклад, «Щоденників»), видала безцінну книгу спогадів про митця, винісши в її назву слова Олеся Гончара, у яких точно відобразилася його людська сутність – «Я повен любові...». І сьогодні ця книга з дарчим надписом Валентини Данилівни поповнила бібліотеку Гончарівської аудиторії, ще й ще раз засвідчивши тепле ставлення найдорожчої для Майстра людини до нас, тих, у кого не згасає інтерес до його творчої спадщини.

КРИМ ГОНЧАРІВСЬКОЇ АУДИТОРІЇ, у Дніпропетровську є ще одне особливе місце, де все нагадує про нашого видатного земляка, де зберігають пам'ять про нього ті предмети, яких торкалася його рука, – книги, рукописи, а в його кабінеті й сьогодні відчувається незрима присутність митця – ось його книжкова шафа, письмовий стіл, на якому лежить недописаний аркуш, а біля будинку розкішна стара груша, під якою письменник працював над своїми «Прапороносцями». Це будинок на вулиці Клубній, 25, де в нелегкі післявоєнні роки жив і писав свої твори Олеся Гончар. Це будинок його сестри, Олександри Терентіївни Сови, який взято на державний облік як пам'ятник культури. І це музей Олеся Гончара, створений стараннями рідної людини. Олександра Терентіївна старша за свого брата на 2 роки й один день – 4 квітня 2013 року їй виповнилося 99. Уся Ломівка називає її праведницею – вона щиро сердно вірить у Бога і

лікує людей – травами, молитвами. А все, що пов'язане з Олесем Гончаром, вона свято береже. Радо зустрічає наших студентів у себе вдома, пригощає чаєм і розповідає, розповідає про незабутнього Олеся... А наші запрошення на Гончарівські читання, конференції приймає з радістю. Ідуть роки, а ми ніяк не можемо забути ту хлібину, яку вона спекла для учасників Всеукраїнської конференції до 85-річчя Майстра, і ту миттєву емоційну реакцію на героя-студента із вистави за мотивами творів Олеся Гончара на конференції 2008 року – «Він так на мого братика схожий...». Сестра, рідна душа, яка прожила довге життя («повмирали мої діти, зяті, а я живу, бо в Бога вірю...»), мабуть, відчуває тут, в університеті, дух свого брата.

Цей дух справді живе в університеті й на його малій батьківщині: ім'я Майстра присвоєно науковій бібліотеці ДНУ, університетській науково-дослідній лабораторії фольклору, народних говірок та літератури Нижньої Наддніпряни, одній з вулиць Дніпропетровська. Щорічно в день народження письменника на факультеті української й іноземної філології та мистецтвознавства проводяться традиційні Гончарівські читання. Дні підготовки до них позначені особливою увагою, неповторною творчою аурою – викладачі й студенти прагнуть кожного разу відкрити нові грані самобутньої особистості Майстра. «Олеся Гончар – Лицар краси і правди» (2004), «Велет українського духу» (2005), «Жайворон стелового космосу» (2006), «Берег вічної любові» (2007), «Зоря любові невідквітної» (2008), «Дорогами молодості Олеся Гончара» (2009), «Він ішов життям і крокував війною» (2010), «Олеся Гончар – відомий і невідомий» (2011), «Берег любові...» (2013) – така тематика Гончарівських читань засвідчує прагнення побачити гранично реальний, «живий» образ Гончара – людини й письменника.

ЩЕ В ДАЛЕКОМУ 1964 РОЦІ у Дніпропетровському державному університеті проходила перша наукова конференція «Проблеми творчості Олеся Гончара», у якій узяв

участь сам письменник. Йому тоді було лише 46, а його вже знав увесь світ. Він із радістю спілкувався з викладачами й студентами університету, який значив, мабуть, немало в його письменницькій і людській долі, – тут написані перші книги таких дорогих йому «Прапороносців», тут він зустрів своє єдине – на все життя – кохання («з першого погляду», говорить Валентина Данилівна). Так не просто склалося (та життя й ніколи не буває простим), що більше не довелося Олесю Терентійовичу побувати у Дніпропетровському університеті. А сьогодні в аудиторії 909, що носить ім'я академіка Олеся Гончара, Майстер знову повернувся до нас. Хто називає цю, уже відому в Україні, аудиторію, у якій іде звичайне студентське життя – щоденно проходять заняття, а в особливі дні відбуваються урочистості, музеєм, хто – світлицею, а ми найчастіше – просто Гончарівською. Бо тут усе справді дихає Гончаром: його портрети, світлинки, особисті речі, книги з автографами письменника, раритетні видання творів, листи, ілюстрації до творів, зроблені нашими студентами-художниками, наукові дослідження студентів і викладачів факультету, монографії, збірники наукових праць, матеріали Гончарівських конференцій, статті в періодичних виданнях, дипломні роботи. Талановита художниця Алла Рудинська, доцент кафедри образотворчого мистецтва й дизайну, один із авторів-упорядників книги «Сторінки історії Олеся Гончар», під час роботи над першим її виданням приходила в 909-ту, коли її полишав гомін студентських голосів, і слухала її тишу, вдвляючись у світлинки, особливо в одну: молодий письменник іде степом, у руках розгорнута книжка – те, без чого він не мислив свого життя. «Тякий Олеся Гончар дає мені натхнення й силу», – любить повторювати Алла Іллівна.

НАТХНЕННЯ він справді дає. Жити й творити. Утверджувати вірність як найвищу у світі красу. Думати про велике. Духовно об'єднувати людей. Тому шукають і знаходять сучасні дослідники в текстах творів митця нові й

нові грані його багатогранного художнього світу.

Інститутом літератури ім. Т. Шевченка НАН України й науковою громадськістю Дніпропетровський національний університет справедливо визнано науковим центром гончарознавства. Упродовж 49 років триває процес наукового осмислення творчості Майстра – від першої Гончарівської конференції в 1964 році до шостої Всеукраїнської наукової конференції «Творча індивідуальність Олеся Гончара в українському літературному контексті» у квітні 2013 року, що була присвячена 95-річчю від дня народження митця. Між ними – конференції 1988, 1998, 2003, 2008 років. Шість авторитетних форумів – це вже історія проведення Гончарівських конференцій, кожна з яких, безперечно, невпинно збагачує наукові пошуки незнищенності слова Майстра, його тайни й вічної загадки його берега любові. А ще – окреслює перспективи майбутніх досліджень, емоційно наснажених художньо-документальним фільмом «У всякого своя доля...», створеним до 90-річчя письменника в його рідному університеті. Цей фільм виконує важливу духотворну місію – зберігає пам'ять про Майстра й закликає майбутні покоління її берегти.

Свого часу влада найвищими відзнаками хотіла приурочити непокірного українця. Не змогла. Сьогодні ми тільки починаємо усвідомлювати феномен Олеся Гончара, його могутню й вразливу душу, глибоке бачення й розуміння наших одвічних проблем. Одна сторінка його власного життя пов'язана з нашим університетом. І це символічно. Це багато до чого нас зобов'язує. Це змушує нас задуматися над вічними, висловленими героєм роману «Собор» Миколою Баглаєм, проблемами: «Як бути справжнім? Як досконалитись? Як маєш повестись, щоб відчувати себе перед лицем всесвіту вінцем природи?... Нащадки прийдуть, спитають колись: ану, якими ви були? Що збудували? Що зруйнували? Чим ваш дух трепетав?..».

Н. ОЛІЙНИК,
професор кафедри
української літератури.

Олеся ГОНЧАР з дружиною Валентиною і донькою Людмилою біля Троїцького собору в Новомосковську. 1954 р.

Увєстїбулі наукової бібліотеки ДНУ ім. О. Гончара.

